ఈనాడు ఆదివారం

Muthoot Finance
Solution to Your Business Needs. Business Overdraft. Learn More!

కథ

భాను మామయ్య

- ప్రతాప వెంకట సుబ్బారాయుడు

మాఅమ్మ ఆనందం అంతా ఇంతా కాదు. ఉండదూ మరి, రక్తసంబంధమాయె... పైగా తోడబుట్టిన నలుగురిలో మిగిలింది వీళ్ళిద్దరే! అంతేకాకుండా మొదట్నుంచి అమ్మకి మామయ్య అంటే ప్రాణం. ఇంట్లో ఏ చిన్న ఆరోగ్య, ఆర్థిక సమస్య వచ్చినా మామయ్యకి తెలియాల్సిందే. ఆయన ఏ పరిష్కారం చూపించినా అది మర్యాదరామన్న తీర్పే... తు.చ.తప్పకుండా మా కుటుంబం పాటించాల్సిందే!

నా చిన్నప్పట్నుంచీ రామాయణ, మహాభారతాల్లోని కథలెలా విన్నానో అలాగే మా అమ్మ నోటివెంట మామయ్య సంగతులు వినేవాడిని. వాళ్ళిద్దరూ చిన్నప్పుడు ఎలా ఉండేవారూ... మామయ్య మా అమ్మ ఆడుకోవడం కోసం తెచ్చిచ్చే ఆటవస్తువులూ... దగ్గరుండి చదివించడం... ఎవరితోనన్నా గొడవ వస్తే తనని వెనకేసుకు రావడం... అన్నీ పూసగుచ్చినట్టు చెప్పేది. ఒకసారి ఆటల్లో మునగచెట్టు ఎక్కిన మా అమ్మ కిందపడిపోయి, ప్రాణం రెక్కపోతే చనిపోయిందనుకుని గుండెలు బాదుకున్నాడట. ఆ తర్వాత

రుచులు

గుడ్డు కూర... సూపర్

కావలసినవి :కోడిగుడ్లు: నాలుగు, వెల్లుల్లి రెబ్బలు: ఐదు, ఉల్లిపాయ: ఒకటి, పచ్చిమిర్చి: రెండు, అల్లం: అంగుళంముక్క....

FULL STORY

సినిమా

సామాన్యుడి కోసం పోరాటం

మరోసారి వెండితెరపై సింహగర్జన చేయబోతున్నారు బాలకృష్ణ. గతేడాది 'లెజెండ్'తో విజయాన్ని సొంతం చేసుకొన్న ఆయన త్వరలో 'లయన్'గా సందడి చేయబోతున్నారు.

More..

జిల్లాలు Select

వైద్యుడు ఫరవాలేదని చెప్పి మూడు రోజులు వైద్యం చేస్తే పాఠశాలకి వెళ్ళడం మాను కుని అమ్మ పక్కనే కన్నీళ్ళతో కూర్చున్నాడట. మా అమ్మ కళ్ళు తెరిచి చిన్నగా నవ్వగానే ముందుగా ముత్యాలమ్మ గుడికెళ్ళి నూటొక్క టెంకాయలు కొట్టి మొక్కు తీర్చుకున్నా డట. తోడబుట్టిన వాళ్ళలో మిగతావారికన్నా వీళ్ళిద్దరి బంధమే ఆప్యాయతానురాగాలతో ముడిపడి ఉండేదట. మా అమ్మకి పెళ్ళి చేస్తున్నారంటే బెంగపడిపోయాడట- తనని మా నాన్న దూరంగా తీసుకుపోతాడని. ఇంట్లోని అందరూ పదేపదే 'ఆడపిల్లకి పెళ్ళి తప్పని సరి, పెళ్ళికొడుకు చాలా మంచివాడని' సర్దిచెప్పిన మీదట మనసు నెమ్మది చేసుకుని పెళ్ళికి అంగీకరించాడట.

పెళ్ళయి పట్నంలో కాపురంపెట్టాక కూడా చెల్లెలి కళ్ళలో విచార ఛాయలేమన్నా కన్పిస్తా యేమోనని పదేపదే వచ్చి చూసేవాడట, గుచ్చిగుచ్చి అడిగేవాడట. మా అమ్మ అదృష్టం ఏమిటంటే... మా నాన్న కూడా చాలా మంచివాడవడం. అందుకే మా అమ్మని అభిమా నించినంతగా మా నాన్ననీ అభిమానించి గౌరవించడం మొదలెట్టాడట.

మా మామయ్యకి ప్రభుత్వ ఉద్యోగం వచ్చి దూరప్రాంతంలో ఉండాల్సిరావడం, అప్పట్లో సెల్‌ఫోన్లు అవీ లేకపోవడంతో ఉత్తరాలతో క్షేమ సమాచారాలు తెలుసుకోవడం చేసేవా డట. ఆ తర్వాత తనకి పెళ్ళయి మరిన్ని బాధ్యతలు ఎక్కువవడంతో రాకపోకలు తగ్గాయి కానీ అప్పుడప్పుడూ పండగలూ, పబ్బాలూ, శుభకార్యాల్లో కలిస్తే మాత్రం... అమ్మమీద బోలెడంత ఆప్యాయత కురిపించేవాడు. అమ్మా అంతే!

నాకైతే మామయ్య ఆహార్యం చూస్తే బెరుకుగా అనిపించేది. నిజానికి అమ్మ ముందు పసివాడయ్యేవాడుగానీ బయటమాత్రం స్ఫురద్రూపంతో గంభీరంగా ఉండేవాడు. అందు చేత నాకెందుకో మామయ్యని చూస్తే అకారణంగా తిడతాడని భయం వేసేది. తనని తప్పించుకు తిరిగేవాడిని. నన్ను ఎప్పుడన్నా ముద్దు చేయడానికి దగ్గరకి తీసుకున్నా ముళ్ళ మీద కూర్చున్నట్టుగా ఆయన ఒళ్ళో కూర్చుని వదలగానే తుర్రున బయటికి పరిగె త్తేవాడిని. నా తొమ్మిదో తరగతిలో అనుకుంటా... నాకు పచ్చకామెర్లు వచ్చి ముదిరితే, అమ్మ ఏడుస్తూ నన్ను కాపాడమని మామయ్య వాళ్ళింటికి తీసుకెళ్ళింది. మామయ్య వైద్యం చేయించి నన్ను భద్రంగా మా అమ్మకి అప్పజెప్పాడు. ఇంటికి రాగానే 'మా అన్నయ్య ఉండగా నాకందుకే భయం వేయదు. వాడు మనకోసం యముడితోనైనా పోరా డతాడు' అంది నాన్నతో.

మామయ్యకి ఇద్దరు మగపిల్లలు, ఒక్కతే ఆడపిల్ల. దాన్ని నాకిచ్చి పెళ్ళి చేయాలని ఒకటే తపనపడేవాడు. నా మరదలు ఓ మోస్తరు అందమైనది, తెలివైనది కూడా! నాకన్నా ఒక్క క్లాసు తక్కువ దానిది. మా చుట్టాలందర్లో చదువులో నాతో పోటాపో టీగా చదివి మంచి మార్కులు తెచ్చుకునేది. నేను మాత్రం దాన్ని పెళ్ళిచేసుకోననేవా డిని. ఎందుకంటే, ఎనిమిదో తరగతిలో మా సైన్స్ మాస్టారు మేనరికాలు చేసుకుంటే మానసిక ఎదుగుదలలేని, అంగవైకల్యం ఉన్న పిల్లలు పుట్టే అవకాశం చాలా ఎక్కువని చెప్పడంతో... అది నా మనసులో బలంగా నాటుకుపోయింది. అంతేకాకుండా, మా చుట్టాలలోనే మేనరికం చేసుకున్నవాళ్ళకి మానసిక వికలాంగుడైన పిల్లాడు పుట్టాడు. వాడితో వాళ్ళు క్షణక్షణం అనుభవించిన నరకం కళ్ళారా చూశాను. దాంతో మనసు విక లమై మరదలితో పెళ్ళికి 'ససేమిరా' అన్నాను. మామయ్య చేసేదేంలేక తన కూతుర్ని ఏ జీ ఆఫీసులో పనిచేసే అబ్బాయికిచ్చి పెళ్ళి చేశాడు. ఆరోజు మామయ్య మా అమ్మ కొ ంగుతో కన్నీళ్ళు తుడుచుకుంటూ 'మన రక్తసంబంధం బంధుత్వంగా మారుతుందని ఆశ పడ్డానే... కానీ, విధి నన్ను ఓడించింది' అనడం నాకిప్పటికీ గుర్తే!

నేను రెండేళ్ళక్రితం భద్రాచలం పిల్ల వీణని చేసుకున్నాను. మా నాన్న నా పెళ్ళయిన ఏడాదికి పరమపదించాడు. అమ్మనీ, మామయ్యనీ ఓదార్చడం ఎవరివల్లా కాలేదు. తర్వాతి సంవత్సరంలో పుట్టిన బాబుకి నాన్న పేరే పెట్టుకున్నాను. కాలగమనంలో మామయ్య ఇద్దరు కొడుకుల్లో ఒకడు అమెరికాలో స్థిరపడిపోతే, ఇంకొకడు ఒక ప్రైవేటు కంపెనీలో పనిచేస్తున్నాడు. రిటైరయ్యాక వాడి దగ్గరే మామయ్య ఉండేది.

మధ్యమధ్యలో మామయ్య మా ఇంటికొచ్చి అమ్మని చూసి వెళుతుండేవాడు. అయితే, ఈమధ్య మామయ్యకి చాదస్తం బాగా పెరిగింది. అడపాదడపా మా ఇంటికి రావడమే కాకుండా... కుర్చీలో కూర్చుని తనకి కావలసిన పదార్థాలు అమ్మచేతా, మా ఆవిడచేతా అజమాయిషీ చేసి మరీ వండించుకు తింటున్నాడు. అదే నాకు నచ్చట్లేదు. మా ఆవిడ కూడా ఈ విషయం నాతో రెండుమూడుసార్లు అంది. మామయ్యకి అమ్మంటే ప్రాణమే కాదనను... కానీ, అమ్మకీ ఓపిక ఉండటంలేదు - అర్థంచేసుకోవాలిగా! అలా గొంతెమ్మ కోర్కెలు కోరితే మా ఆవిడ మాత్రం అప్పటికప్పుడు ఎలా చేయగలుగుతుంది? పెద్దవా

Unknown id

డిగా వచ్చి పెద్దమనిషి తరహాగా వ్యవహరించి వెళ్ళిపోవాలిగానీ, అలా సతాయిస్తే ఎంత చిరాగ్గా ఉంటుంది ఎవర్నికైనా! ఈసారైనా అమ్మకి తెలియకుండా మామయ్యకి చెప్పెయ్యాలి- ఆయనవల్ల మాకు ఎంత ఇబ్బంది అవుతోందో! ఎలా చెబితే బాగుంటుందో మనసులో రకరకాలుగా మననం చేసుకున్నాను.

మామయ్య వచ్చాడు.

అమ్మ ఆనందం... షరా మామూలే!

ఎప్పటిలాగానే తనకి నిమ్మకాయ పులిహోర తినాలనుందనీ, త్వరగా చేసి పెట్టమనీ ఆర్డరేశాడు. మా ఆవిడ నావంక కొరకొరా చూసింది. నాకూ చిరాగ్గానే ఉంది - మళ్ళీ మొదలెట్టాడని. అమ్మ మాత్రం "ఒరే నానీ, కాస్త బాగా రసముండే పెద్ద నిమ్మకాయలు తీసుకురారా, మామయ్యకి జిహ్వాకి రుచిగా పులిహోర చేసి పెడదాం" అంది. ఇక చేసేదేంలేక బైక్ బైటికి తీసి, దగ్గరలో ఉన్న కూరగాయల షాపుకి వెళ్ళాను. నిమ్మకాయలు లేవు. మూడు, నాలుగు షాపులు తిరిగాను, నిమ్మకాయలు కనిపించలేదు. నాకు అసహనం, విసుగూ కలుగుతోంది. ఇంటికెళ్ళిపోదామనుకున్నాను. కానీ, అమ్మ గుర్తుకొచ్చింది. మామయ్య తృప్తిగా తిని మెచ్చుకుంటే తనకి చాలా సంతోషం. మూడు కిలోమీటర్ల దూరంలో ఉండే మార్కెట్టుకి రయ్యిన పోనిచ్చాను బండిని. నా అదృష్టం... ఒక షాపులో ఉన్నాయి, కాకపోతే చిన్నవి. 'ఏదో ఒకటి దొరకడమే గొప్ప' అనుకుని తీసుకుని ఇంటికొచ్చాను.

మా అమ్మ ముఖం చాటంతయింది. "నిమ్మకాయలు దొరకట్లేదు కదత్రా... పక్కింటి వనజగారు చెప్పారు. నువ్వు తేవేమో అనుకున్నాను. వాడి కోరిక తీరుతోంది" అని నిమ్మకాయలు తీసుకుని కత్తిపీటతో కోసి, రసం తీయడంలో మునిగిపోయింది. నాకు మాత్రం తెగ చిరాగ్గా ఉంది. మూడు కిలోమీటర్ల దూరంలో ఉన్న మార్కెట్టుకి నిమ్మకాయల కోసం బైకు మీద వెళ్ళొచ్చే వెంగళాయిని నేను తప్ప ఇంకెవరూ ఉండరనిపించింది. వెళ్ళి నా గదిలో కూర్చుని టీవీ చూడసాగాను.

కొద్దిసేపటికి అమ్మ గదిలోకొచ్చి "పులిహోర పూర్తయింది. కాళ్ళూ చేతులూ కడుక్కుని డైనింగు టేబులు దగ్గరకి వస్తే వడ్డన ప్రారంభిస్తా"నని చెప్పింది. నేను వెళ్ళేసరికి మామయ్య కూర్చుని ఉన్నాడు. అమ్మ వడ్డించింది.

మామయ్య ఆవురావురుమంటూ లొట్టలేసుకుంటూ తింటున్నాడు. మధ్యమధ్యలో "చిన్నీ (అమ్మకి మామయ్య పెట్టుకున్న ముద్దుపేరు) పులిహోర చేస్తే నువ్వే చెయ్యాలే! అమృతంలా ఉందనుకో. పాడె మీదున్నవాడు కూడా దీని కమ్మటి వాసనకి ప్రాణం పోసుకుని వచ్చేయాల్సిందేనే" అన్నాడు.

'పొగడ్డూ మరి... నేను అంత దూరం వెళ్ళి నిమ్మకాయలు తెచ్చాను. అమ్మేమో ఒళ్ళు హూనం చేసుకుని క్షణాల్లో సిద్ధంచేసింది. మహారాజుగారు కదా... తిని ఆ మాత్రం ప్రశంసల జల్లులు కురిపించాల్సిందే' మనసులో వెటకారంగా అనుకున్నాను.

మామయ్య రెండు రోజులున్నాడు. చంటిపిల్లాడిలా 'అవి కావాలి, ఇవి కావాలి' అని చాలా విసిగించాడు.

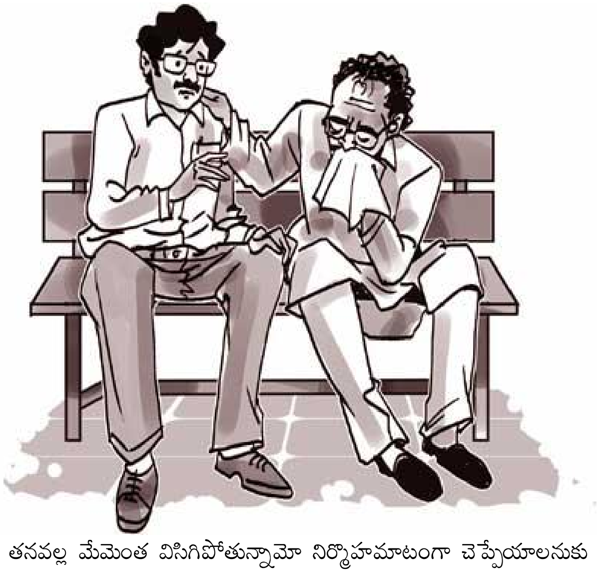

ఈసారైనా తనవల్ల మేమెంత విసిగిపోతున్నామో నిర్మొహమాటంగా చెప్పేయాలనుకున్నాను. ఎప్పుడూ మామయ్య తనే వచ్చి వెళ్ళిపోతాడు. కానీ, ఈసారి మొహమాటం లేకుండా కుండబద్దలు కొట్టాలి కాబట్టి, నేనే రైల్వే స్టేషన్‌కి తీసుకెళ్ళి రైలెక్కిస్తానన్నాను.

దానికెంతో పొంగిపోయాడు.

నేనూ, మామయ్యా ప్లాట్‌ఫారం మీద ఉన్న బెంచీ మీద కూర్చుని రైలుబండి కోసం ఎదురుచూస్తున్నాం. బండి రావడానికి ఇంకా అరగంట ఉంది. ఆయనతో విషయం ఎలా ప్రారంభించాలో మనసులో రకరకాల ప్రణాళికలు సిద్ధం చేసుకున్నాను. ఇహ, మాటలుగా నోటి నుండి వెలువడటమే తరువాయి.

అప్పుడు హఠాత్తుగా నావైపు తిరిగాడు మామయ్య. ఎప్పుడూ గంభీరంగా ఉండే మామయ్య ముఖం సజలనయనాలతో చిన్నబోయి ఉంది. "నానీ, మీ అమ్మంటే నాకు పంచప్రాణాల్రా... నువ్వంటే కూడానూ. పెద్దవాణ్ణయిపోయాక మావాళ్ళకెవరికీ కాకుండా పోయాన్రా. మీ అత్తయ్య పైలోకంలో ఏదో కొంపలు మునిగే పనున్నట్టు ఆదరబాదరాగా నన్ను అనాథని చేసి పదేళ్ళక్రితం వెళ్ళిపోయింది. దాంతో నా అతీగతీ పట్టించుకునేవాళ్ళు కరువైపోయార్రా! నాకు నచ్చేవి వదిలిపెట్టు... తిండికి కూడా మొహం వాచిపోతున్నాను. వృద్ధాప్యం శరీరానికొచ్చింది కానీ జిహ్వాకి రాలేదురా! అరటిచెట్టుని చూస్తే పువ్వూ, దూట, కాయలతో చేసే కమ్మని కూరలూ గుర్తొస్తాయి. పనసపొట్టు కూరా, ఇంగువ పోపుతో ఘుమఘుమలాడే పప్పూ, ముక్కల పులుసూ, పచ్చళ్ళూ గుర్తొచ్చినప్పుడు నోరూరుతుంది. కనీసం వాటిని తినకూడని రోగమొచ్చినా బాగుణ్ణు- నోరు కట్టుకునేవాణ్ణి. కానీ, ఏ రోగం లేకుండా నిక్షేపంలా ఉన్నాను. ఇంట్లో నేనొకడిని ఉన్నానని పట్టించుకోనివాళ్ళు, ఇక నాకోసం ఏం చేసిపెడతారు? చనిపోయినప్పుడు శ్రాద్ధ కర్మల్లో నాకిష్టమైనవి చేసి అందరికీ పెట్టడం కాదురా, నాకు... నాకు... బతికుండగా పెట్టాలి. పాపం, మీ అమ్మ... నోరు తెరిచి నేనేదడిగినా అప్పటికప్పుడు చేసి పెడుతుంది. అది నాకు తల్లిరా... తల్లి. ఆ తల్లి చేతుల్తో చేసినది తింటుంటే... అచ్చం మా అమ్మ నా చిన్నతనంలో వండి పెడుతున్నట్టే ఉంటుందిరా. ఇలా మీ ఇంటికొచ్చి నాలుగు ముద్దలు తృప్తిగా తింటే, అది తలుచుకుంటూ కొన్నాళ్ళు హాయిగా, ప్రశాంతంగా గడపగలుగుతానురా. నాకు తెలుసు మిమ్మల్ని నేను ఎంతగా ఇబ్బందిపెడుతున్నానో. కానీ, నా అజమాయిషీని, ఆనందంగా భరించే ఓర్పుని ఆ భగవంతుడు మీకిచ్చాడ్రా! ఒరే, నాలో శక్తి సన్నగిల్లుతోంది. రేపు నేను మంచాన పడవచ్చు, మీ ఇంటికి రాలేకపోనూవచ్చు. అప్పటివరకూ మీ ఇంటి తలుపులు నాకోసం తీసే ఉంచండి. ఎప్పటికప్పుడు నీతో ఈ విషయాలు చెబుదామనే అనుకుంటాను... కానీ, ఏకాంతంలో నిన్ను కలిసే అవకాశమే రాదాయే! ఇవాళ దేవుడు మనల్ని ఇలా కలిపి, నా మనసులోని బరువుని దూరం చేశాడ్రా. మీరు పదికాలాలపాటు చల్లగా ఉండాలి. అదిగో రైలుబండి వస్తోంది. ఇవన్నీ చిన్నీకి చెప్పకు... పాపం బాధపడుతుంది" అన్నాడు.

నా కళ్ళలో ఆపుదామనుకున్నా కన్నీళ్ళాగడం లేదు. కొద్దిసేపటి క్రితం వరకూ ఎంత అధమంగా ఆలోచించాను! నైతికంగా ఎంత పతనమయ్యాను! తల్చుకుంటుంటే గుండె కోతకి గురవుతోంది.

మామయ్య కాళ్ళకి దణ్ణంపెట్టి "మామయ్యా, అది నీ ఇల్లే! నువ్వెప్పుడు కావలిస్తే అప్పుడు రావచ్చు. కావాలంటే శాశ్వతంగా ఉండిపోనూవచ్చు. తినాలనుకున్నవి అడిగి మరీ చేయించుకోవచ్చు. నీకా స్వేచ్ఛ ఉంది. నువ్వొస్తున్నావని తెలియజేస్తే నేనే స్టేషనుకి వస్తాను" అన్నాను డగ్గుత్తికతో.

"అలాగేలేరా. రాకుండా, మిమ్మల్ని చూడకుండా నేను ఉండగలనా? మరి వస్తానే" అని రైలుబండి ఎక్కాడు.

నేను అక్కడే ఉన్న బెంచీమీద కూలబడిపోయి రైలు వెళ్ళే వరకూ చూస్తూండిపోయాను మసకబారిన కళ్ళతో.

ఈవారం మీ రాశి

మేషం	సింహం	ధనుస్సు
వృషభం	కన్య	మకరం
మిథునం	తుల	కుంభం
కర్కాటకం	వృశ్చికం	మీనం

Top | previous page